

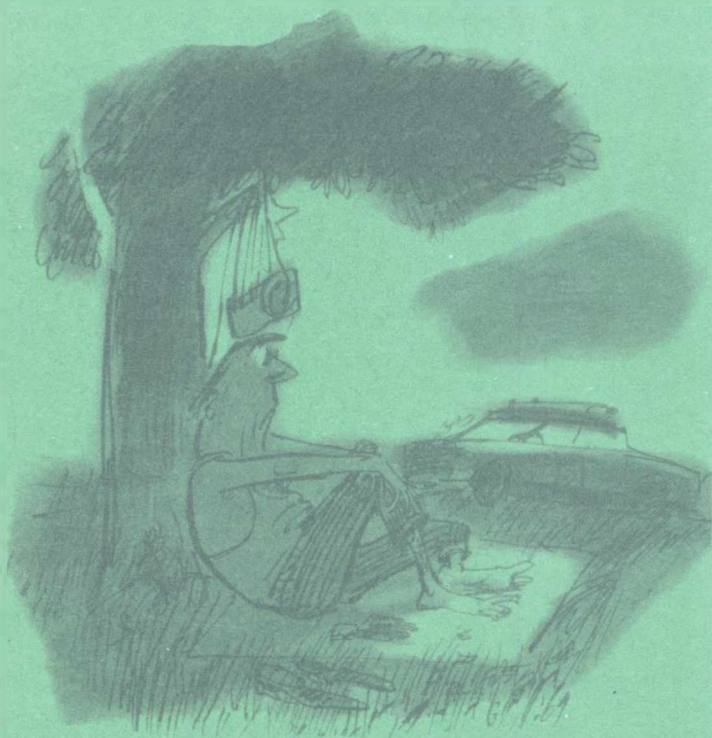
urzica

ANUL XXI • Nr. 17 • 15 SEPTEMBRIE 1969 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

— Zău! În ghete, în cești și în căștile minții, se
întrețin glăgărele pentru a nu se uita
în urmă și să rămână în urmă.

— Diplomă am, serviciu bun am, căsătorit sînt, copii am, mașină mi-am luat, în străinătate am fost... Oare ce ar trebui să mai fac?!?

Către Părinți

de C. OTTESCU

Puștiul, în decorul toamnei ce se lasă
Și-a condus părinții către prima clasă.
Șase ani de zile cu luare-aminte
I-a-nvățat odrasla slujba de părinte.
Șase ani de zile s-a trudit din greu
Folosind cu rivnă orice procedeu.
Tusea măgărească și temperatura,
Îmbăiatul, plînsul cît îl ținea gura
(Mai ales degeaba); jucărie care
O strica de nouă ca să vadă ce-are,
Fraza fără care nu dă sușa gata:
«Una pentru mama, una pentru tata»;
Perioada-n care maximă scăpare
Merge la «bunicu'» și la mama mare;
Mizgălitul harnic pe pereți; o sumă
De-ntrebări cu care nu-i deloc de glumă;
Dar și botoșeii primului său pas,
Care în sertarul unde au rămas
Poartă duișia amintirii vii
A lăbutei goale, roze, durdulii...
Astăzi însă gata cu ucenicia
Voastră... Dolofanul schimbă meseria!
Uniforma nouă (totdeauna mare,
Să nu-i fie mică luna viitoare,
Dar pe care leapșa și-nghionțitu-n rînd
O transformă-n cîrpă, sigur, mai curînd);
Servieta plină de înțelepciune
(Dar pe care veșnic uită unde-o pune);
Notele... sînt toate elemente noi
Ale altei ere unde treceți voi
(Recte, voi, părinții).

Totuși în esență
Era asta nouă e o repetență...
O luați d'a-capo: iar abecedar,
Iar desen și coruri, plante și ierbar,
Iar Coșbuc și Creangă, opere complete,
Iar probleme-n care două robinete
Într-o-nșiruire foarte complicată
Curg bîgînd la apă faima ta de tată,
O luați d'a-capo... Altă tinerete
Vă-nfloreste-n suflet, dornică să-nvețe
Ce-a uitat viața; iar urcați pe scară,
(De-aia știu bunicii tot pe dinafară)
Da: de mine-n state ce de fapt nici nu-s
Vor intra părinții la o normă-n plus...
E un cumul care li se va plăti
Cu dobîndă mare sigur într-o zi.

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● În literatură, ca și în filozofie, nu trebuie să tragi concluzii. În dramaturgie, evită un deznodămînt arbitrar. Lasă pe cititor, pe spectator să-și aleagă învățătura, finalitatea. Prin colaborarea cu el, scrisul tău va avea un mai mare preț.

● Între suris și rinjet sînt depărtări astrale. Unii, însă, le confundă.

● În limba dumitale, acasă, ești liber să ataci societatea cît poțfesti. Ești chiar dator s-o faci, ca să-i îndrepti relele. Dar a-ți critica neamul printre străini, e trădare de patrie.

● În film ești altul. La radio abia dacă-ți recunoști vocea. Te falsifică oare, pelicula și microfonul? Sau te vezi pe tine însuți altfel de cum ești adeva? Dacă ne înșelăm asupra persoanei fizice, de ce-am crede infailibilă părerea pe care o avem despre ființa noastră spirituală?

● Inspirația e o superstiție. În realitate, poetul este un avar aprig, dublat de un alchimist, triplat de un giuvaergiu. El transformă și exploatează la maximum senzațiile primite. Cînd scrii, nu trebuie să fii emoționat. Emoția s-o încerce lectorul.

● L-ai felicitat, în trecut, pentru un mic succes: te ține-n drum o jumătate de oră să-ți spună că nu-l merită, că se simte umilit, că el n-a umblat după asta, că e un nemernic. Există și un fel de modestie arogantă.

● La tărnul mării, așteptăm răsăritul lunei pline ca pe o sărbătoare: fiindcă n-o vedem așa decît o dată la cîteva săptămîni. Soarele răsare și apune plin în fiecare zi: de aceea e mai puțin festiv.

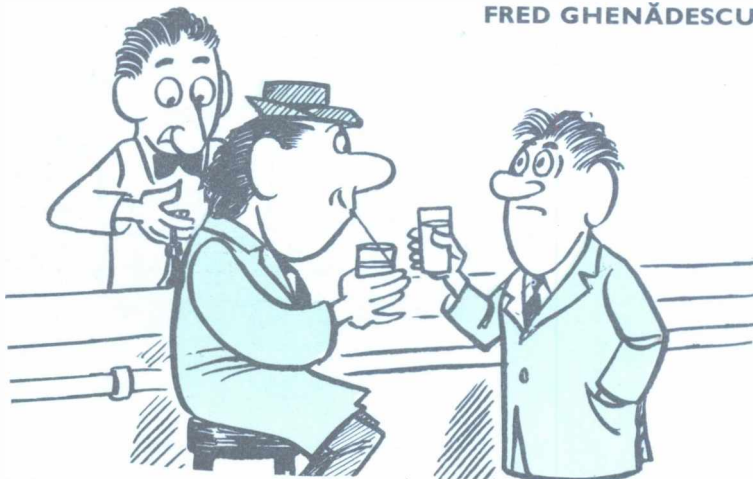
● La un moment dat, mi-am dat seama că singurele epoci în care m-am odihnit puțin au fost zilele de boală. De atunci, din cînd în cînd, spre dezolarea și indignarea familiei, mă decretez bolnav.

În definitiv, de ce n-aș avea asupra mea dreptul pe care-l are un simplu microb?

● O societate fără prejudecăți e menită descompunerii. Mai ales de cînd au fost numite prejudecăți etice, estetice, simțul ierarhiei, solidaritatea familiei, politetea, exactitatea, respectul cuvîntului dat, confortul. Prejudecățile au un fond moral. Ele sînt rezultatele unor vechi tradiții, ale unei îndelungate experiențe. Să le reconsiderăm înainte de a le aboli.

● Omul acesta care nu-și valorifică drepturile și se lasă călcat în picioare, se crede «o fire delicată». De cele mai multe ori delicatețea este un aspect al complexului de inferioritate.

FRED GHENĂDESCU

BĂIAT ASCULTĂTOR

— Babacu mi-a spus să nu mă prezint la examene nepregătit.
— Și?!
— Și nu m-am prezentat...

Căldură grozavă. În vagonul de tramvai, geamurile erau închise. Este drept că acest lucru se întâmplă numai vara deoarece iarna sint deschise. Aerul curat face cât zece farmacii, spune un proverb budist.

Să revenim la căldura noastră. Oamenii deveniseră niște bucăți mari de alviță. Unul din ei se lungi înspre taxatoarea care tocmai își trase o palmă răsunătoare pe frunte, strivind o muscă lipicioasă și enervantă.

— Unde ar trebui să cobor pentru fabrica Dimbovița?

Taxatoarea trase un bobirnac plin de dispreț muștii ucise aruncînd-o în poala unei călătore, se uită la dreapta, apoi la stînga ca și cum ar fi traversat o stradă nevăzută și, în cele din urmă, își aruncă privirea în tavan. (Nu știi de ce tavanul invită totdeauna la meditații!). Se încruntă o clipă, după care surise, desigur, unei amintiri plăcute, se scobi cu un gest gingaș în ureche, folosind creionul, apoi răspunse cu o precizie uimitoare:

— Nu știu!

Cel ce avusese naivitatea să creadă că o taxatoare poate cunoaște stațiile pe lingă care trece zilnic de zeci de ori, se înșelase amarnic. Rămase o clipă descumpănit, cău-

tind cu privirea un ajutor. Acesta apărui sub înfățișarea unui bărbat voinic, posesor al unei perechi de mustați căzute pe «oală».

— Unde vrei să mergi, dom' șef?

— La fabrica Dimbovița.

— Aha!

După această exclamație emoționantă, căzu o clipă pe gânduri.

— Te dai mata jos la «Mărășești»...

Unul mic, chel, slab și jigărit care stătea pe scaunul gravidelor, sări ca ars.

— Ce să caute la Mărășești?

— Depinde! Poate să caute una, poate să caute alta... omul e liber! Jigăritul nu se lăsă.

— Tovarășu'... mata trebuie să te dai jos la «Virginia»...

Mustăciosul pufni de ris.

— Zi, Virginia, hai? Știi că ai haz, neică? Adică să se dea omul jos unde vrei dumneata! Îmi plăcuși!

Din fundul vagonului interveni vocea celui de al treilea binevoitor. Era spinatec, fără sprincene, cu ochii albaștrii alburii, apoși de parcă erau gata să curgă, rotund ca un polobocel cu rachiul ținut în pivniță pentru nopțile de iarnă cu plictis și cu prieteni.

— Nu-ncurcați omul! Uite, eu dacă nu știu, nu mă bag!

Cel ce pusese fatala întrebare își plimbă privirea asupra celor din tramvai ca la licitație. Trecură citeva clipe de cînd intervenise al treilea.

— Adică ce vrei să spui 'mneatale cu «nu incurcați omul?» mirii mustăciosul.

— Da, da. Ce vrei să spui? strigă ascuțit, ținînd isonul, mititelul chel și jigărit de pe scaunul gravidelor.

— Eu ce-am avut de spus am spus! Știi? Spui! Nu știi? Taci! Cum fac eu.

Trecură vreo două minute de tensiune apăsătoare.

— Eu zic că pe 'mneatale te mănîncă spinarea! mormăi mustăciosul,

— Hi, hi, hi! rise jigăritul. Așa e. Îl mănîncă, zău că-l mănîncă!

— Nu cumva vrei să mi-o scarpini tu? se adresă polobocelul chelului.

Plevușca jigărită dădu un mic strigăt războinic, după ce în prealabil ceru tacit alianța mustăciosului, care i-o acordă dînd din cap.

— Mie să nu-mi spui «tu!» Auzi? Că p-ormă să știi că-ntorc foaia! — (Dar nu întoarse nimic.) — Ce? Eu îți spun dumitale «tu»? Nu! Eu îți spun «dumneata»!

Și din nou se făcu tăcere. Acela cu întrebarea începu iar:

— Va să zică să cobor la Mărășești...

Nu-i răspunse nimeni. Cei trei se gîndeau la conflictul lor pe care nu-l rezolvaseră.

— Sau la Virginia?... continuă omul.

Cei trei rumegau răspunsuri care mai de care mai usturătoare.

— După ce ești gras, n-ai nici sprincene! mormăi mustăciosul.

Apoi se uită la jigărit. Acesta chițăi fericit de citeva ori, dar văzînd privirea apoasă a polobocelului oprită asupra lui, își aranjă cravata și tăcu. Afară norii se-ngrămădeau deasupra tramvaiului. Jigăritul încercă să încheie o pace de compromis.

— Ia uite, domnule! Ne certăm noi pentru stațiile ăstuia...

— Nu te-am întrebat pe dumneata! Și fără «ăstuia!» se infurie cel cu fabrica Dimbovița.

— Ia mai lasă gura, șefule! Așa e! Dacă nu știi unde să cobori, de ce te urci în tramvai? semnă pacea și mustăciosul.

— Păi așa e! Nu încaieri oamenii numai așa ca să te amuzi! Eu cred că nici nu te duci la fabrica Dimbovița... aderă și polobocelul la pacea propusă de jigărit.

— De unde știi dumneata că nu mă duc la fabrică?

— Știu. Fiîndcă, dacă vroiai să mergi la fabrică, te urcai în tramvaiul 1!

— Păi ăsta nu-i 1?

— Dă-te mă jos și nu mai face pe prostul! începu mustăciosul.

— Domnule...

— Ce, domnule! Nu mă lua pe mine cu domnule!

Și mustăciosul îi turti pălăria cea nouă de pai a cetățeanului. Jigăritul prinse curaj și îi puse o mică piedică.

— Asta să te-nvețe minte să mai bagi intrigi! Urițenia pămîntului! îi mai strigă și polobocelul.

— Uite... se urcă cite un nenorocit d-ăsta... și provoacă, domnule!

— D-aia zic... Cin' te pune, nene, să-ți pierzi vremea cu... Treaba lui! Nu știe unde să coboare, îl privește!

Căldura devenise insuportabilă.

V. TIMOC

— Aici lucrează și bărbați?
— Firește! Directorul...

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE SI ANIMALE

*Din croncănelile
unei ciori*

- Ah! Totdeauna mi-au plăcut bărbații bruni!
- Cioara parvenită, își pune pe cartea de vizită: corb.
- Poetul meu preferat, din literatura română, este domnul G. Topirceanu și, din cea franceză, nea Corneille.
- Când te cere un vultur în căsătorie, refuză-l. N-ai nevoie de meza-lianțe.
- Urît mi-a fost de bărbatul care cîrîie.
- Nu-mi place iarna fiindcă e albă și eu nu trăiesc din contraste.
- De cînd se plătește un leu cioara, toți vînătorii impușcă francul.
- Cine umblă cu cioara vopsită, se murdărește pe degete.
- «Nu da vrabia din mîină, pentru cioara de pe gard» zice proverbul. Nu sînt de acord. Amîndouă sîntem la fel de gustoase pentru gătit.
- Viața fără ciori e ca portativul fără note.
- Omul să-și cunoască lungul nasului și cioara lungul plîscului.
- Noaptea, nu căutați să prindeți ciori că ajungeți cu mîna goală acasă.
- Nu mă umflu în pene că nu țin să decad și să mă ia lumea drept păun.
- Cioara nu zboară decît pînă acolo unde are interes.
De-acolo înainte, e o chestie de aviație.
- Nu cîntăm ca să nu dăm ocazie privighetorilor să înceapă a croncăni, ca să ne facă concurență.

— Voiam să vă spun că liftul pe care ni l-ați reparat ieri s-a stricat iar!..

A. POCH

VALENTIN
SILVESTRU

AMIONUL

— dramă romanțată în cîteva călătorii

Alexandra fusese ucenică de manichiuristă la doisprezece ani, dar la cincisprezece, o cucoană, directoare de școală, o convinsese să-și continue studiile la seral, astfel că la optsprezece scria bonuri de intrare la poarta principală a fabricii de marmeladă, la douăzeci deveni inspectoare — metodistă a unei case de cultură a tineretului, iar la douăzeci și doi se iubi într-o excursie la Poiana Narciselor cu un secretar de facultate, ceea ce-i ajută hotărîtor în absolvirea cu succes a unei școli pedagogice superioare de trei ani. Aici, la serbarea finală, dansă patru tango-uri năprasnice cu inginerul Calomfir, care-o ceru imediat de nevastă, cu nuntă bisericească și masă pentru două sute de invitați timp de trei zile și patru nopți.

Căsnicia — deși n-a atras-o în mod deosebit pe tînăra pedagogă — s-a dovedit totuși izbutită, în sensul că inginerul aducea în fiecare lună două lefuri, iar Alexandra ținea casa curată, gătea fără ajutoare bucate gustoase și era tandră față de soț care, rămas orfan de mic, lipsit de surori, mătuși și legături cu femei serioase — ori măcar profesioniste serioase — n-avusese niciodată parte de dezmierdări cu aperitive șagalnice de tipul «lucule», «mămîc scump», «tonțonel», «boboi», «ciucurică», etc., care fac sarea intimității domestice.

Aspectuoasă, lipsită de cusururi vizibile și arborînd mereu un simpatic suris de platină, proaspăta doamnă intră în diverse cercuri mondene, cutreerate, printre altele, de concurența rochiilor și a legăturilor extraconjugale. În asemenea sfere, discuțiile răscoleau îndeobște două teme principale — cu fursecuri, cafele și coniac.

— Mia și-a luat un organdi de care nu se găsește nicăieri în țară.

— În schimb a lăsat-o Dudu pentru Tița.
— Cred și eu: cu pantofii aceia bătuți în ținte de bronz, Tița a făcut praf pe mulți; Dudu poate fi fericit.

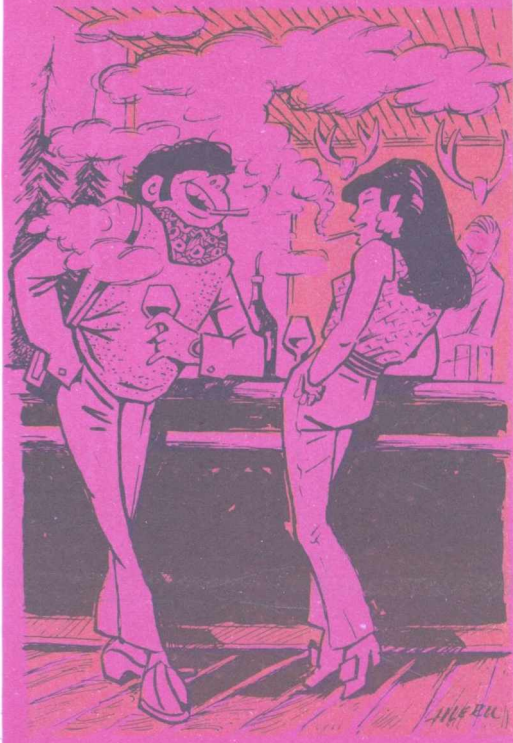
— Dacă află bărbatu-său, nu-i mai aduce nimic din Refege și s-o vedem atunci, că ălălaltul nu umblă pe afară.

— Eh, nu călătoriile fac fericirea. Soțul Leanței e mereu în Africa și-i aduce cele mai sălbatice bijuterii din os de om ori de hipopotam, dar ea nu le pune niciodată că lui Mielu nu-i plac și doar pe Mielu îl iubește ea, și numai lui i le dă să i le vîndă pe la cunoscuți.

— Vorba e: are bani? Are dragoste — c-o iubește și bărbatul și amantul? Ce mai vrei?

Astfel că la apariția doctorului Manguirea în viața ei, Alexandra începu să observe că inginerul Calomfir e prea ahtiat după mîncare și odihnă, că adoarme prea repede, nu știe decît să piște pe unde apucă, fără nici un fel de rafinement și, în general, e cam plic-

H. LERU

— În fine, bine că am scăpat din aerul ăla infect al orașului!

STRATA un final convenabil —

tisitor. Când din două lefuri soțul rămase cu una — și aceea sensibil mărunțită — soția sesiză fără dubii farmecul superior al medicului. Era un băiat smead, athletic, povestea frumos cum fusese la Olimpiadă — unde însoțise lotul român datorită faptului că, deși de specialitate veterinar, era totuși fiul surorii vitrege a vicepreședintelui unui comitet de cultură fizică. Doamnele sorbeau pierdute ceșcuțele de cafea și doctorul povestea tenoral, cu gesturi rotunde.

— Mexicul e o țară a misterelor, doamnele mele. În adâncurile întunecate ale lacului Titicaca sau în pîntecele neștiute al piramelor enigmatice de la Teotihuacan...

— ...Dar pe Maria Felix ați cunoscut-o? E adevărat că a murit?

— Maria Felix, doamnele mele, e o indiană fermecătoare; cînd i-am cerut primul dans, s-a uitat pieziș în ochii mei și a murmurat...

Calomfir era la Reșița într-o delegație de cinci săptămîni, răstimp în care în apartamentul său retras și umbros din Parcul Domeniilor, Mangiurea urca munții Anzi cu Alexandra cam la două după-amieze o dată, făcînd-o să tresalte de felurite bucurii — dintre care unele, pentru ea, inedite.

Doctorul nu era prea cuprins, avea o căsuță în margine de oraș — două camere și bucătărie de vară — lăsate moștenire; mobila era țărănească, încălzirea cu lemne, confortul modern pe sponci. Totuși el izbuti s-o convingă pe inginereasă să-și lase bărbatul și să se mute la dînsul «cu tot ce e al ei», în vederea unui divorț rapid și a unei căsătorii îndelungate bazată pe o afecțiune în urma căreia se alege ori pe viață ori pe moarte.

Operațiunea se efectua într-o miercuri

(URMARE ÎN PAG. 10)

VASILE BĂRAN

Roman fantastic

Bătrînul stătea pe terasa de pe care privea Pămîntul cu rîurile lui curgînd pe sub gheața colorată de lumina heliocentralei.

— Ar trebui să mai controlăm o dată totul — propuse Robotul și Bătrînul îl aprobă și terasa se desprinsese: cîmpiile și munții și pășunile erau la locurile lor. Era timpul mesei și se întoarseră.

— Ați obosit, observă Robotul.

— Cîți ani am? întrebă Bătrînul.

— 260 000.

— Cînd i-am împlinit?

— Chiar în clipa asta.

— Atunci începem!

— Începem! — scoase Robotul un sunet metalic, mai puternic decît cel al trăsnetului.

— Dă-mi un alt braț! porunci Bătrînul.

Robotul îi înlocui brațul drept.

— Și pe cel stîng!

Robotul i-l dădu și pe cel stîng.

— Dă-mi alte picioare!

Robotul îi înlocui picioarele.

Bătrînul se ridică pe noile picioare puternice.

— Și pieptul!

Bătrînul simți puterea mușchilor pieptului său nou.

— Acum inima. Dar stai!

Se ridică și privi încă o dată Pămîntul. Prin părul alb îi trecură, ca o adiere, norii vineți.

— Dă-mi inima!

Robotul îi dădu inima și Bătrînul întineri dintr-odată.

— E iarnă, spuse el, apăsînd pe un buton și Pămîntul se învioră și pădurile înverzîră.

— Să vină Kirs, porunci Bătrînul. Deschide porțile să intre caii și să vină Kirs.

— Kirs nu mai este, spuse Robotul. A pierit acum 60 000 de ani. El trebuia să-și înlocuiască inima acum 60 000 de ani, dar Robotul său s-a dereglat cu 10 000 de ani mai înainte.

— Bestiile! — răcni Bătrînul. Să

vină Maris. Adu-mi tabla de șah și să vină Maris.

— Nici Maris nu mai există! spuse Robotul.

— Dar Veda?! se cutremură Bătrînul. Adu-mi bicicleta. Trebuie s-o văd pe Veda. Trebuie să fie în parc. Trebuie să fie acolo, pe bancă, adu-mi bicicleta!

— De mult nu mai trăiește! spuse Robotul.

— Atunci cine mai trăiește? se înfierbîntă Bătrînul. Pali, Mara, Riddis, Tomir! Spune-le să vină! Vreau să beau și să dansez cu ei.

— Nimeni, în afară de tine, îi spuse Robotul.

— Nimeni?

— Nimeni!

— Nici măcar Rolph, cel pe care-l uram? Să vină Rolph, spune-i că am uitat totul.

— Nici Rolph nu mai este!

Bătrînul se înfioră. De departe se auzi foșnetul pădurilor. Pe malul rîurilor răsăriseră flori.

— Nici Rolph? izbucni Bătrînul.

— Nimeni, în afară de tine, repetă, sec, Robotul.

Bătrînul își șterse lacrimile. Se ridică legănînd terasa ca pe un balansoar.

— Atunci, adu-mi caseta Z 2, porunci el.

Robotul scoase fulgere pe nări.

— Fă cum ți-am spus! vorbi Bătrînul cu glas de taur.

Robotul dispăru. Peste patru clipe, pe Marele Cristal fulgeră cifra galben; dinspre subsol răzbătură zgomete misterioase.

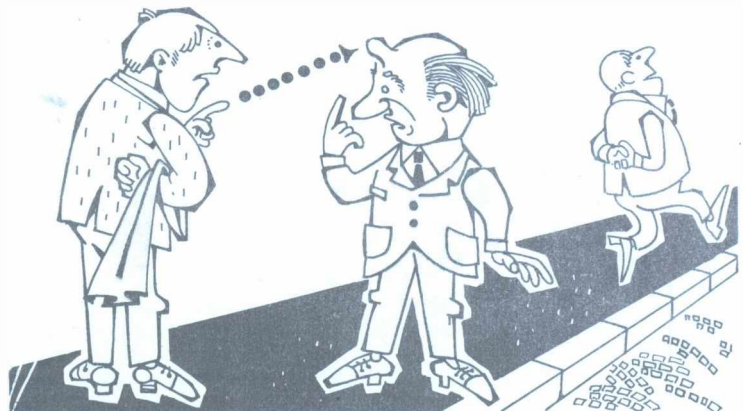
Bătrînul își dădu seama că se pregătea un complot al roboților. Într-adevăr, roboții complotau.

Și începură lupta.

Dar Bătrînul apăsă pe un buton și de dincolo de Marele Cristal apărură oamenii. Miliarde de oameni.

Și Pămîntul se învîrti iarăși în jurul Soarelui.

AL. CLENCIU

SERVILUL: — Din cauza asfaltului. A trecut șeful și mă tem că l-am salutat prea adînc!

Un manuscris prețios

Nu de mult am ținut o conferință despre Hașdeu. La plecare am fost reținut de un om grav, extrem de prețios în vorbire, care-mi mărturisii:

— De romanul «Temporis» al lui Hașdeu ați auzit?

— Nu, recunoscui eu cu deplină sinceritate. Rîse superior.

— E și firesc, de-altfel. Încă nu a fost tipărit...

— E în manuscris?

— Da. Un roman inedit!

Îl privii plin de admirație.

— La Academie?

Îmi replică tăios:

— Nu. Deocamdată e în posesia mea. Dacă doriți, vă stau la dispoziție!

Hotărîsem să-l vizitez a doua zi, la ora șase. Eram emoționat. Nu întâlnești în fiecare zi un roman inedit, semnat de Hașdeu. Am fost primit cu bunăvoință și gazda începu confesiunea sa de-a dreptul uluitoare, fără prea multă introducere:

— Poate sînteți informat că Hașdeu plănuia să scrie un roman fluviu ce ar fi trebuit să se încheie cu moartea lui Ștefăniță-Vodă... S-a tipărit doar un fragment, sub titlul «Ursita», desigur numai începutul... În «Buciumul» a apărut sub titlul «Copilăriile lui lancu Moțoc»...

— Da, aveți dreptate...

Se îmbujoră de plăcere.

— Atunci vă amintiți de moartea lui Ștefan cel Mare, de răscoala măcelarilor sub Baba Despa?...

Povestea din ce în ce mai interesant! Cafeaua, uitată, se răcise în ceșcuțe. Îmi

arăță trei tomuri groase.

— Toate sînt aici.... Se vede că pe Hașdeu nu l-a satisfăcut prima formă. Priviți versiunea nouă: are nenumărate modificări. De stil și de fond.

Privesc scrisul și declar nedumerit:

— Iertați-mă! Dar nu-i scrisul lui Hașdeu! Rîse cu poftă nestăpînită.

— Desigur că nu-i. E scrisul meu!

— Probabil l-ați copiat după original. Nu? Rîse și mă bătă superior pe umeri.

— Într-un fel e scrisul lui Hașdeu... Mi-a dictat romanul prin spiritism... Știi cîte nopți de spiritism am închis în aceste tomuri? Maestrul e pretențios: la fiecare ședință revedea materialul ședinței trecute... și modifica... Modifica scrupulos... Ei, acum vreau să te întreb cum vom încheia contractul cu o editură?

Se întunecase, și el insista. Vocea îi deveni adîncă, cavernoasă.

— Cînd termin romanul, mă duc la editură voi semna contractul în numele lui Hașdeu. Totu-i ca dumneata să intervii, să mă sprijini. Așa că te invit în noaptea asta la ședința de spiritism, să asieți la clipa cînd voi semna cu mîna lui Hașdeu cererea de aconto...

Nu știu cum am reușit să mă eschivez. Dar telefoanele m-au urmărit săptămîni în șir.

— Vă caută domnul cu Hașdeu! A terminat romanul! A spus că a început un nou roman... Dumneavoastră să-i scrieți o prefață...

Nu știu dacă a fost vorba de o glumă sau dacă cel care mă căuta era un «preocupat» de spiritism. Aș înclina să cred în prima ipoteză...

— Pare-mi-se că pe Hașdeu îl sapă iar Maiorescu. Fă ceva pentru literatură! — am auzit din nou spunîndu-mi-se la telefon.

— Bine, am spus eu, hotărît să duc dialogul pînă cînd se va lămuri și cu acest capitol de... literatură. Cînd să vă întîlnesc?

Îmi răspunse înviorat:

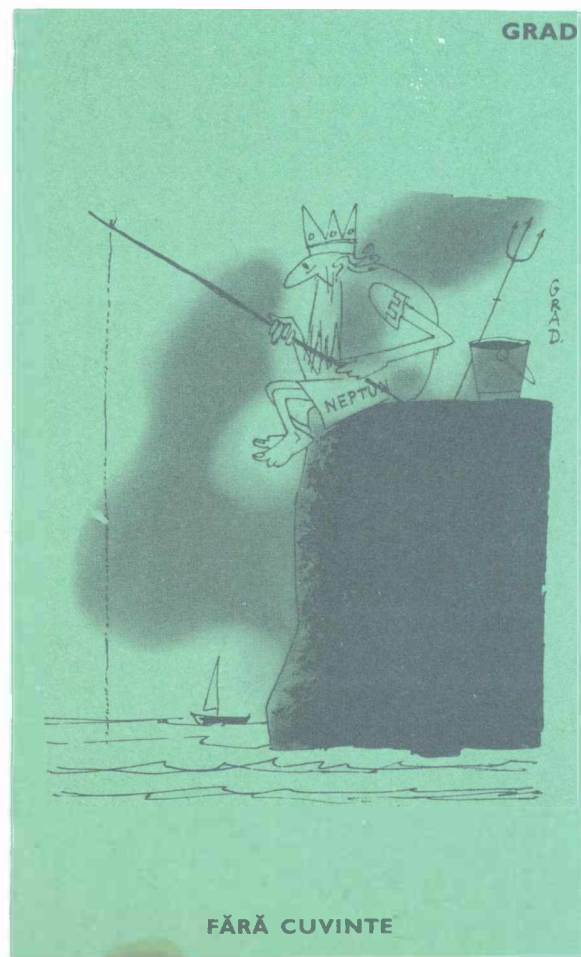
— Oricînd... Eu locuiesc acum la Spitalul Central... Lucrătura lui Maiorescu!

M. GROSU

MAESTRE!

MAESTRE!

FĂRĂ CUVINTE

Medita- țiile unui lup

de DIMITĂR KERELEZOV
(Bulgaria)

Lene

Două lupoalice vorbeau despre
lupul cel șchiop:

- S-a vindecat prin lene!
- Să știi că prin lene. Îi este lene
chiar să și șchioapete. Uită-te la el
ce bine merge!

Examen

Un lup, șofer amator, se plingea:

- Nu pot să iau examenul de
șofer și pace!... Mă tot uit la pietoni
ca la... oi!...

Roman

Lupul și-a cumpărat un roman,
dar nu i-a ajuns ca să-și împache-
teze mielul.

Dragoste platică

Două lupoalice tinere vorbeau
despre prietena lor:

- Asta mă omoară, tu, cu dra-
gostea ei platică!...
- De ce platică?
- Păi nu știi? E îndrăgostită de
un lup împăiat!...

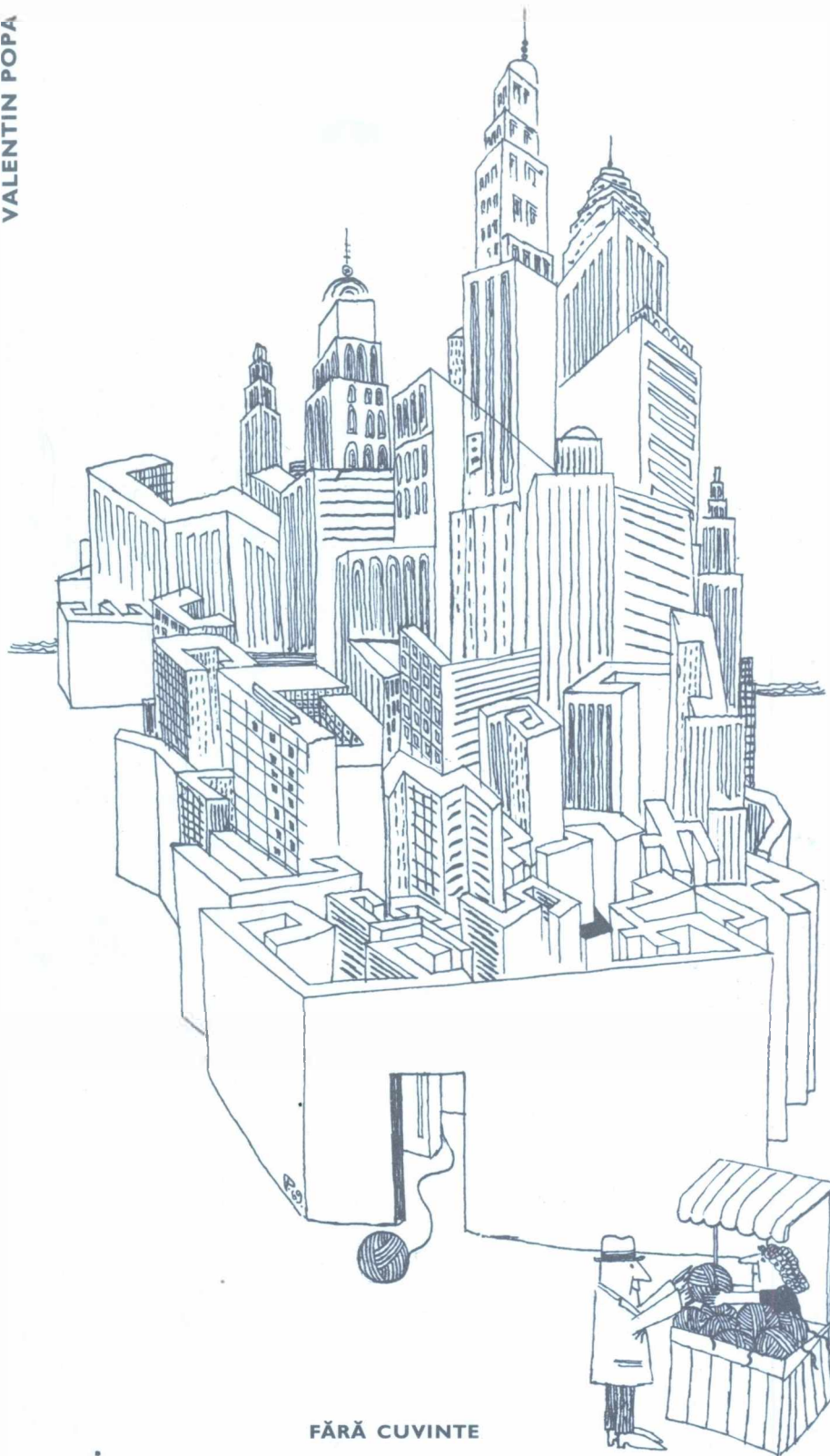
Cînd viața se vede roz

Ascuns într-un tufiș, lupul privea
într-o curte cum se jucau niște pur-
celuși roz și se gîndea:

- Mă uit la ei și abia acum înțe-
leg ce gîndesc oamenii cînd spun
că văd viața în roz.

În românește de BOTIȘ PAULA

VALENTIN POPA

FĂRĂ CUVINTE

Culoarea zăpezii

de VICTOR SIVETIDIS

— Să discutăm împreună
Dacă zăpada e albă sau brună,
Propuse lupul unui berbec.
— Îmi pare rău, dar trebuie să plec!
Răspunse ovina înfricoșată.
— Zăpada? Ce-o fi aia? Cum arată?
— Cum? zise lupul. Ai uitat?
Doar iarna asta te-am văzut prin sat
Înghesuit cu oile grămadă
Păzindu-te de frig și de zăpadă...
— A, da! Cred c-am zărit-o puțintel

Pe cînd eram un prăpădit de miel.
Dar ce culoare are nu mai știu,
Uite, mă jur; al dracului să fiu!
— Hm! Care va să zică nu mai știi!?
— Ba știu, e cu nuanțe alburii...
— Nuanțe? Zici nuanțe? Ești nebun?
— M-am exprimat greșit, voiam să spun
Că-i albă, dar și neagră citeodată
Lupul rinji cu mutra-ncrîncenată,
Scrișnind din dinți cu totul nefiresc.
— Ba nu! Greșesc! Sînt sigur că greșesc!

Se corectă berbecul pierit. Acum un an
Zăpada era neagră. Un negru de catran.
Un negru, cum să spun, supărător...
— Adică vrei să spui că eu sînt chior,
Și că nu văd că-i albă? Tu mă jignești adinc
Și ca pedeapsă am să te mănînc.
— A, nu! Cu asta nu sînt de acord!
Vorbi berbecul și muri de cord.

Acest berbec de care mă ocup
Și care-a stat cu lupul împreună
E primul ce n-a fost mîncat de lup
Căci a scăpat murind de moarte bună.

Traducere din limba greacă
de MIRCEA PAVELESCU

DE LA O CĂCIULĂ

Și așa, într-o bună zi a aflat băiatul că e fată. Nu, să nu vă gîndiți la niscaiva defecțiuni din naștere. Nu, ferească sfîntul, băiatul e normal din toate punctele de vedere. Dar, e fată. De fapt, nu din toate punctele de vedere e normal. Din toate în afară de unul. O să vedeți dumneavoastră care.

S-a născut în urmă cu paisprezece ani în comuna Ciurea din județul Iași, tatăl său fiind David Marin. Și l-au botezat pe băiat Jenică. Nu Vasile, nu Costică, nu Mitică, Jenică. Nu e nume urît Jenică, e frumos. Dar e cu ponoase. Pînă și pe taică-său îl cheamă fără probleme: David. Dar Jenică e cu probleme. Și totuși, uneori stai și te întreb: ce le-o fi venit părinților să-l numească pe ăla micu'Jenică? Nu spune nimeni că-i urît sau că n-ar fi voie, dar parcă Jenică în comuna Ciurea din județul Iași sună ca ușfel de Mitică în nu știu care comună de lîngă Paris. Dar nu despre asta este vorba că, în fond, dacă vrea tata să-ți spună Jenică, el dispune, și de fapt nu e nici un bai. Baiul este că uite acum, la vîrsta de paisprezece ani, s-a trezit bietul Jenică, fată. Bietul de el. Sau, biata de ea? Nu. Jenică este băiat toată ziua (fiți serioși, și toată noaptea). Dar să nu vă mai fierb. S-a dus Jenică la Școala profesională «Te-sătura»-lași să se înscrie. Și acolo a aflat că e fată.

Presupunem că a avut loc următorul dialog:

— Mata?
— Pentru examen! Ca să intru la școală.
— Aha! Stai că avem actele aici! Da... Păi, ce-i asta?...
— Care asta?
— Tu băiete nu ești asta...
— Eu sînt «asta», dragă tovarășe...
— Da, vîd, dar în acest certificat de naștere pe care-l avem aici...
— E al meu...
— Un moment... Pe certificat scrie Jenica... Cu «a»...

— Eu sînt Jenică, cu «ă»...
— Știu! Oi fi tu Jenică, cu «ă», dar în certificat scrie Jenica, cu «a»! Este Jenica nume de băiat?

— Nu. E de fată. Dar eu sînt băiat.
— Să fii sănătos, dar actul este de fată... Noi o fată înscriem la examen, nu un băiat...

— Puteți să înscrieți și o fată, dar înscrieți-mă și pe mine.

— Nu merge. Tu ești cu «ă». Aici avem un certificat cu «a».

— Și eu ce fac?
— Păi știu eu, băiete?

— Pierd anul pentru că sînt în certificat cu «a» și nu cu «ă»?

— Păi, ia spune, dacă te strig Jenica, cu «a», răspunzi?

— Nu răspund!

— Vezi? Ș-atunci vrei să răspund eu?

— Să pierd un an pentru o căciulă?

— Ce căciulă?

— Pe «a»!

— Căciulă, necăciulă, ăsta-i act de naștere de fată și tu ești băiat... Ori poate...

— Sînt tovarășe, pe ochii mei, ce naiba...

— Atunci e clar, certificatul fiind de fată, tu băiat...

— Nu puteți s-o puneți dumneavoastră?

— Ce?

— Căciula!

— Pe ce?

— Pe «a»!

— Cum?

— Cu tocul! Ca să nu pierd anul!

— Ești copil? Să fac fals în acte publice? Fii cuminte, nu mă băga în belea...

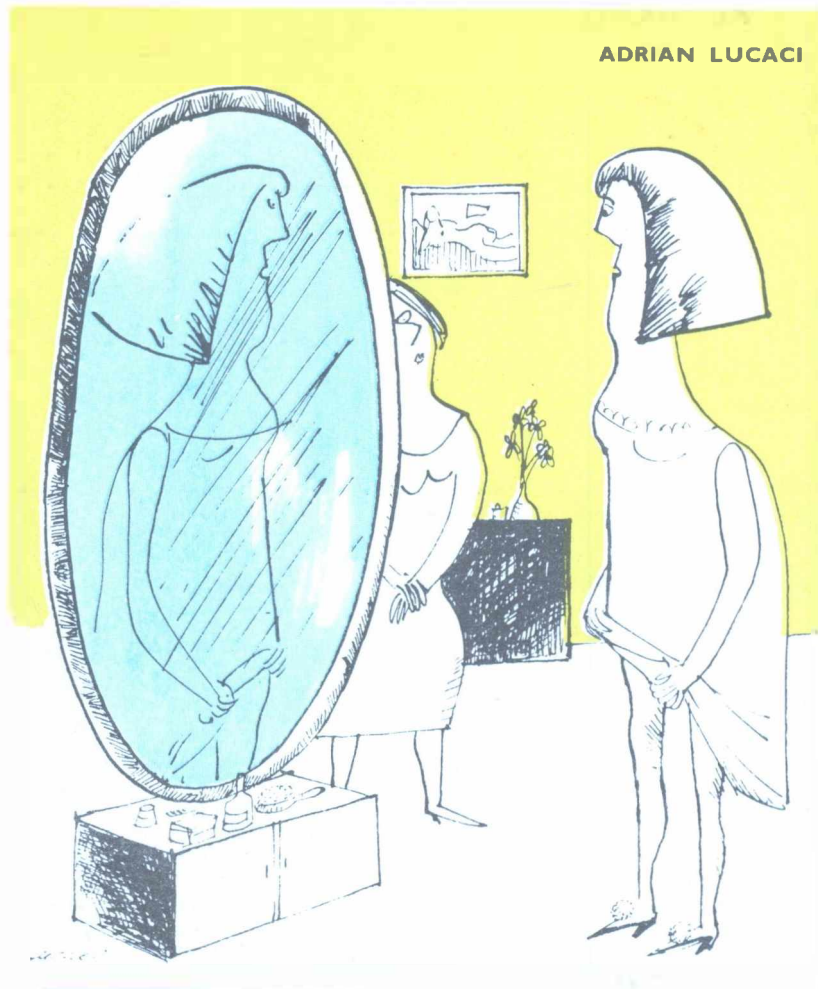
— Să pierd un an pentru o căciulă?

— De ce n-ai fost atent cînd ți-au dat certificatul?

— Păi eu? Aveam două zile?

— Ce să-ți fac?

— Păi scrie aici la rubrică: «de sex masculin».

— La drept vorbind, nu prea înțeleg de ce le place unora mini-jupa!

— Nu există masculin fără căciulă!

Dialogul n-a avut loc aiodoma. Dar faptul da: Jenică n-a fost înscris pentru că pe certificat funcționarul, acum paisprezece ani, n-a pus căciula pe «a». Și Jenică urma să piardă anul... Dacă pe Jenică îl chema Costică, sau Mitică, scăpa, Că nici Costică nici Mitică nu se pot interpreta: Costica cu «a», sau Mitica, nu există.

Ne punem o întrebare: cine e mai vinovat? Tatăl care l-a botezat Jenică, funcționarul care în urmă cu paisprezece ani n-a pus căciula pe «a», sau cel care acum nu l-a înscris la examen din cauza lipsei de căciulă?

Ori te pomenești că cel mai mare

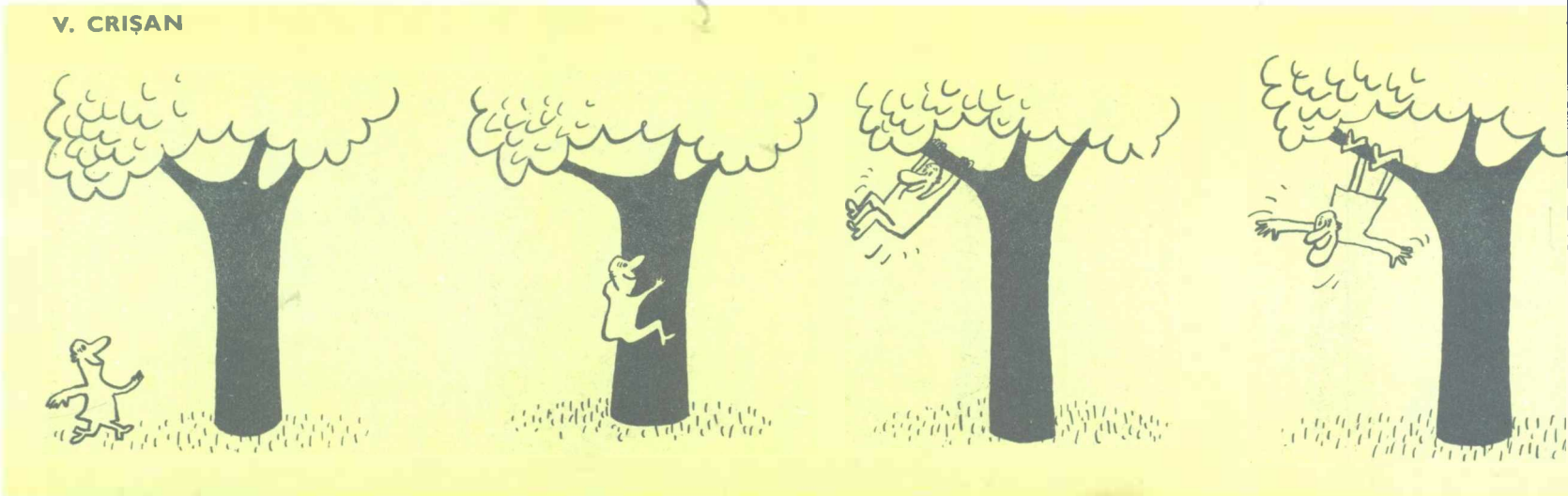
vinovat este bietul Jenică, băiat care n-a fost atent cînd i s-a făcut certificatul?

E drept, avea el pe atunci numai două zile, dar cineva trebuie să răspundă, nu?

P.S. Aflăm în ultimul moment în urma unor eforturi de stimulare a logicii depuse de diverși factori, «nică» alias Jenica a fost înscris la examen.

Ca să vedeți cum era s-o pătea băiatul! Pesemne că nu numai unu-i cap e vai de căciulă, ci, unele și unde nu-i căciulă e vai de căciulă!

V. CRIȘAN

O PERIE CARE TE SPERIE...

Se credea la început că peria a fost lăsată pe lume pentru ca slugăria să poată avansa în schemă, întrucât, în această împrejurare, aspiratorul nu aduce nici un folos. Cu alte cuvinte, se lucrează manual: o perie în sus și hop, 10 maxim. O perie în jos și hop, 11 mediu. O perie la stînga și la dreapta și hop, adjunct. Mă rog, treaba asta ține de măestră cascadorului care strunește peria și de stofa șefului. Pină intră amîndoi la stopat.

De curînd, această teorie a fost revăzută și adăugită de către doi reprezentanți ai secției de perii cu munca la domiciliu, ai cooperativei «Muncitorul» din Beiuș. Acești reprezentanți legali, sau mai puțin legali, au dovedit că peria poate să țină loc de piinea noastră cea de toate zilele. Și nu numai de piine, ci și de cozonac. Precum și de alte bunuri de larg consum. Descoperitorii și inițiatorii sînt doi oameni cu idei ce se apropie de genialitate și mai cu seamă de codul penal.

Cele două genii, Andrei Ionaș și Schuch Dezideriu, au organizat, contractat, executat și valorificat 2000 de bucăți perii tip «Brutar», care să aducă fericire și mulțumire sufletească tuturor lucrătorilor pe linie de cocă, din județul Bihor. Să vedeți ce cocă a ieșit!...

Pentru confecționarea acestor perii, Ionaș, fost responsabil de cooperativă, și Dezideriu, șeful Serviciului organizarea muncii al «Uniunii» din Bihor, au încheiat contracte cu diverși cetățeni din județele Bihor, Arad și orașul București.

Din acest moment intră în rodaj reperele de genialitate ale celor doi. Genialitatea se strecoară discret printre firele de păr ale viitoarelor perii, tip «Brutar», luînd diverse forme: de fișicuri, de teancuri, de bancnote, într-un cuvînt, întră oamenii adînc în aluat. Sistemul e simplu, revoltător de simplu: manopera unei perii are un tarif bine stabilit: 6 lei și 78 de bani. Genialii, au stabilit un alt tarif: 83 lei! Deci o genialitate care depășește cu 76 lei, cota stabilită! Auziți oameni buni și răbdători! 83 lei pentru confecționatul unei perii! Adică țac un fir de păr, țac 2 lei, țac un fir, țac 2 lei, țac alt fir, țac 2 lei!... Și uite-așa, din țac în țac, s-au țacănit rapid 83 lei x 2000 de perii! Numai că țacul ăsta a fost un «țac» nelegal. Ce mai, o manevră la nivel de Maigret. Nici în cinci seriale nu i-ar fi venit o asemenea idee comisarului de simbătă seara. Nici dacă ar fi făcut un colocviu cu Sfîntul, cu fosta madam Peel, cu mister Steed, și tot n-ar fi ghicit ei subtila manevră a celor doi modești geniali lipsiți de publicitate și de seriale. În afara celor 152 mii lei, plătiți în plus pentru manoperă de Ionaș et Dezideriu, s-au mai introdus, peste prevederile normei de consum, materiale în valoare de 11 mii lei. Curățau frumos periile astea, nu?

Și încă o mică escrocherie, adică pardon... genialitate: deși pe contractele de execuție figurau cetățeni din Arad și Bihor, în realitate periile au fost lucrate numai de bucureșteni...

Sumele bihorenilor și arădenilor, deveniți pe neașteptate fictivi, au intrat în buzunarele celor doi asociați.

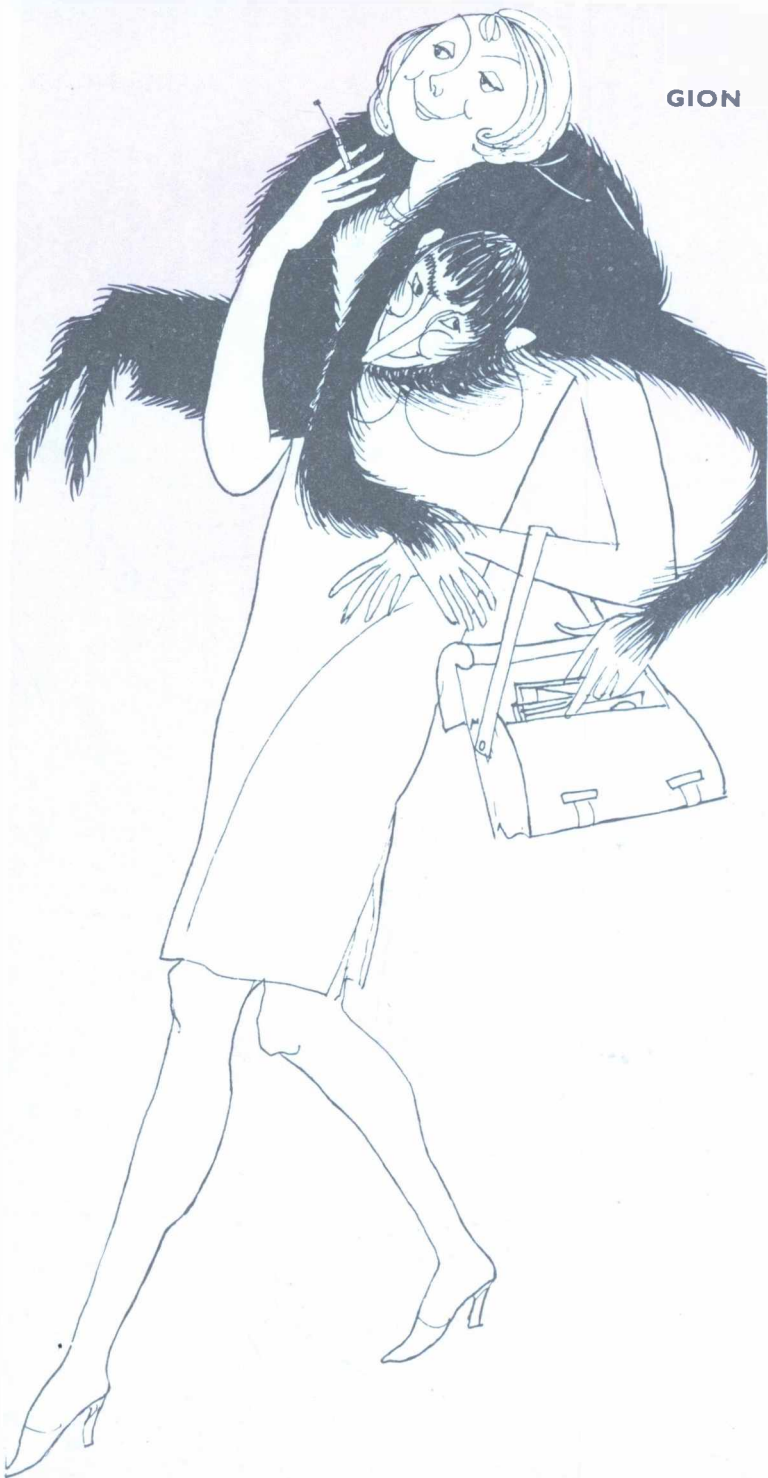
Vă spuneam de la început că periile astea de tip «Brutar» se transformă lesne în piine, cozonac, unt sau, mă rog, ceea ce au nevoie genialii...

Să sperăm că mai puțin genialii de la forul conducător al Uniunii Județene, vor face și ei unele invenții...

De pildă, cum se transformă o perie în măturoi!...

Fiindcă prea a făcut multe coțcării grupul celor doi, cu aceste perii pentru aluat.

Ce mai, a luat serios...

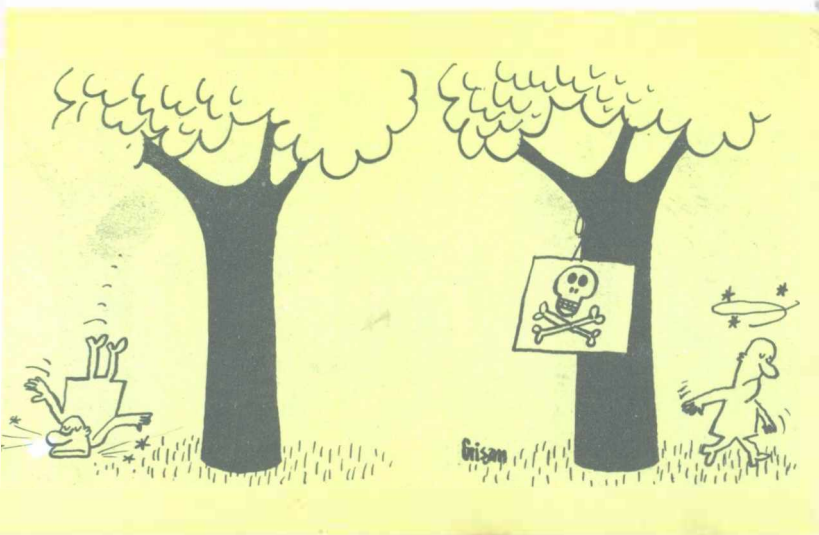
BULETIN DE... CAPITALĂ

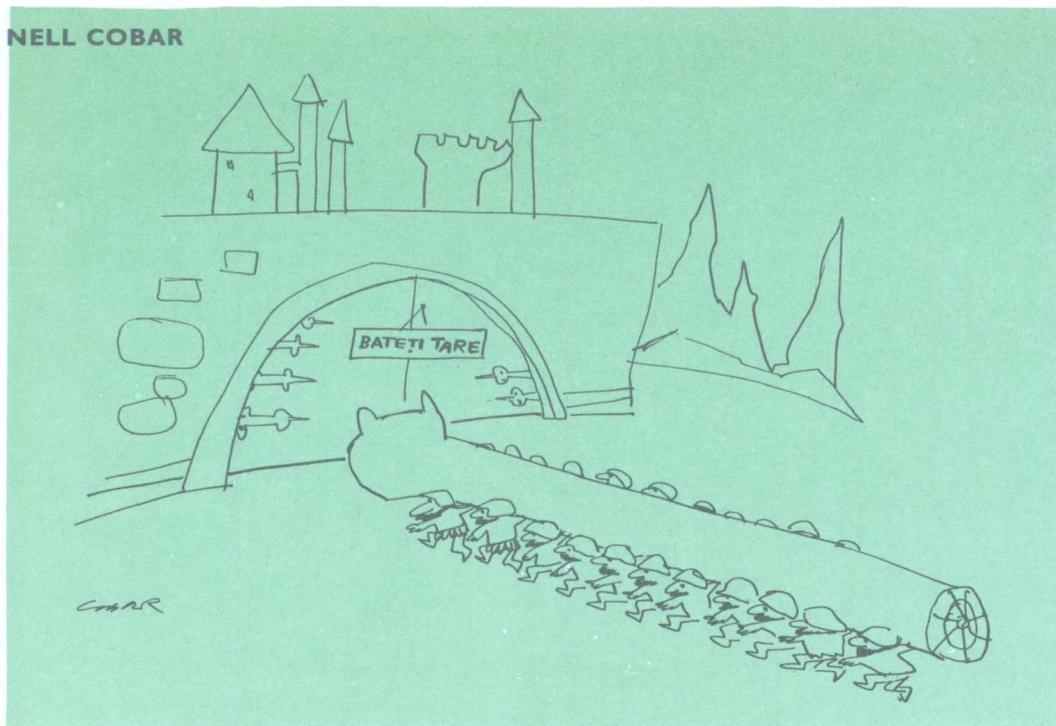
Gladiale

Gladiolele
Își cîntau culorile
— sfîdînd toate florile —
în apa unui vas de cristal
cizelat ca un diamant
cu fațetele scăpărînd
orbitoare
fiecare — în miniatură —
un soare.
Și priveau gladiolele
disprețuitoare
în jur la toate florile:
— Ați rămas tot proaste,
înfipte în țărîină,
pe cînd noi am ajuns
de vreo săptămîină
în cristal și lumină...
— Atît doar
— a șoptit o glicină —
că nu mai aveți rădăcină.

MIRCEA BONDA

Circulară

CU SIFON (SAU FĂRĂ)

Centrele de vinificare, către toate întreprinderile, instituțiile, asociațiile, inclusiv cele sportive, cooperativele de consum și meșteșugărești, forurile locale, municipale sau centrale, ai căror funcționari, funcționăriși, inspectori, inspectorași, directori, directoriași, precum și alți musafiri periodici care uită de existența noastră tot anul, dar cum dă vinificarea începe să-i mustre conștiința pentru sus-amintita uitare și iau imediat măsuri de îndreptare spre noi și vin toți cu delegații și cu damigene, exact în aceste zile de fermentare. Ne adresăm tuturor celor de mai sus și îi rugăm cu lacrimi în alambic: veniți, fraților, și în alte perioade ale anului, nu numai toamna, că n-o să credeți — dar noi avem aici și alte anotimpuri!

Veniți primăvara, când puteți pleca de la noi cu brațele încărcate de ghiociei, la care ai avantajul că poți să-i ții și cu capu-n jos, că nu se varsă.

Veniți, fraților, vara, când soarele tot 24 de grade are, chiar dacă-i cu sifon.

Veniți iarna când, după orele de lucru, vă puteți da cu sania pe dealurile noastre înzăpezite. Și chiar dacă o să vă opriți din pom în pom, nu-i nimic: Să mai fie și de la puterea vitezei, nu numai de la «Puterea ursului!»

Dacă însă vă place să ne spuneți «Hai noroc» numai în perioada asta și dacă veniți în delegație — de exemplu — din partea uzinelor de unelte agricole, nu vă mai deranjați: tehnica noastră lasă foarte mult de dorit și încă n-am învățat să folosim tractoarele la vinificare.

Dacă aveți de gând să vă acoperiți venirea cu delegații din partea cooperatiei meșteșugărești, să știți că propunerea de a deschide ateliere de încălțăminte în butoaie sau pe araci, ar avea ecou numai dacă ar fi strigată noaptea, pe dealul din fața locului de degustare, așa cum s-a petrecut de minune anul trecut când, după cele câteva stacane de propuneri tâmioase, strigăturile au avut ecou. Ce e drept, era un ecou cam afumat, că la fiecare două aliniate făcea «Hic!»

Dacă veniți în problema sportului, noi știm că nu vă pasionează decît ce forțe puteți selecționa. Și dacă alte talente nu găsiți, vă mulțumiți și cu un alb selecționat în 11 sticle,

ca să fie echipa completă; dacă nu veniți cumva în aceeași zi cu delegații vreunei organizații de igienă, că unii de acolo, cînd vin la noi, știu să facă o mare curățenie... la cramă.

Cît privește pe cei de la județ sau capitală, îi anunțăm pe această cale că damigenele pe marginea cărora au discutat rîndul trecut, rămîn valabile, fiindcă știm că dumnealor preferă rapoartele vechi, avînd alt gust.

Dacă totuși cele de mai sus nu v-au convins și iar vă pregătiți să veniți toți odată, măcar veniți cu scaune și paturi pliante, proprietate personală, că nu-i rentabil să anexăm fabrici de mobile pe lîngă stațiunile noastre, pentru o lună-două pe an, cît durează vinificarea.

Dar noi vă rugăm să vă mai gîndiți și — ca să treceți peste timpii morți — poate trimiteți la discuții numai sticlele, ca să trecem direct la îmbutelierea concluziilor.

În așteptarea dumneavoastră... altădată,
CENTRELE DE VINIFICARE

(P. Conf. FRED FIREA)

CAMIONUL ȘI ILUSTRATA

(URMARE DIN PAG. 4—5)

pe seară, cu un camion de zece tone care încarcă absolut toată mobila, aparatele de menaj, lămpile electrice, vesela, în așa fel încît după două săptămîni, cînd se întoarse, strigînd vesel din ușă, «Cucu!», Calomfir găsi în casa goală o dormeză cu un cearșaf și o pătură, hainele și rufele lui (pe dormeză), cărțile tehnice (pe jos) și o veieuză fără abajur.

Vecinii îi povestiră — și el nu înțelese nimic; o scrisoare grăbită îi servea explicații — și el o tot citi mereu fără s-o priceapă.

Un fost maior de administrație care, o dată cu ieșirea la pensie, căzînd într-o criză mistică se călugărise și apoi fusese exclus din cin pentru jocuri de noroc practicate ilicit pe produse naturale, vecin bun și prieten de domino în amurguri tihnite, stătu cu abandonat năuc toată ziua și toată noaptea «nu cumva să-și facă seama, căci împrejurarea e teribilă» și, spre dimineață, îl consolă cu o veche anecdotă militară, conchizînd hîtru:

— Caută-ți norocul în altceva, domn' Calomfir, ascultă-mă pe mine, dragostea nu-i de dumneata, joacă la Loto...

Inginerul ieși din casă amețit, umblă somnambulic pe străzi plumburii, intră ca un automat în primul birou de loterie, cumpără lozuri de toți banii care-i avea și după cîteva zile creștigă un apartament, un autoturism și trei excursii în țări europene depărtate.

Alexandrei îi fuseseră de ajuns patru săptămîni de conviețuire cu Manguirea ca să observe că, sărac și avar, acesta îi făgăduia, practic vorbind, perspective din ce în ce mai ceptoase în ceea ce privește propriul ei trai, garderoba și altele așijderea. Pe deasupra începu să se îndoiască de viitoarea căsătorie, întrucît doctorul avea și el un divorț, tărăgănat și obscur, încă neefectuat, cu o ființă neștiută dintr-un sat oltean; iar cu Calomfir discuțiile preliminare nici măcar nu înceuseră. Dragostea era furtunoasă, ce-i drept, dar poveștile despre azteci nu avuseseră lungimea celor din o mie și una de nopți și doctorul făcu chiar unele propuneri evazive de vînzări de mobilă excedentară pe motiv că «nu prea încap în casă și sub șopron se strică». Acel de treabă maior descălugărit o întîlni o dată din întîmplare și de două ori anume, povestindu-i cum stă Calomfir cu Renault-ul în curte și nu se hotărăște să-și ia în primire apartamentul din Balta Albă, cum a renunțat la excursii în Franța, Italia și Groenlanda și a depus o sumă fabuloasă (în contravaloare) la CEC — după ce l-a dăruit imperial și pe el, vecinul cu sfatul. Alexandra își luă și alte informații, se frămîntă cîteva nopți și în ultima se decise.

În timp ce Manguirea potrivea în ghips laba frîntă a unui prepelicar căzut într-un șanț de instalare a conductei de gaz metan, iar Calomfir, încărînt, cu ochii umflați de nesomn, mîzgălea cifre pe o situație bitrimes-trială, Alexandra, în cabina unui camion de zece tone, își făcea reîntrarea în curtea domiciliului conjugal, readucînd absolut tot ceea ce luase cu ea, inclusiv abajurii veieuzei.

După vreo lună, doctorul a primit o ilustrată de un sfert de metru pătrat, foarte colorată, de la Sorrento, cu două inscripții: «Nu te supăra, dar o femeie nu poate uita niciodată prima iubire; adevărata fericire e doar lîngă soțul meu pentru totdeauna, care m-a iertat. Șterge-mă din memorie, Alexandra». Și a doua: «Am auzit că suferi, măgarule. Îngrijește-te singur, că de ala ești veterinar. Cu deosebită considerație, inginer textilist, candidat în științe, V. N. Calomfir».

Discuție meteorologică

Cînd mi-a bătut din nou în poartă
Septembrie, ca și-n trecut,
Eu l-am primit pornit pe ceartă
Și l-am tratat cu un strănut

El mă privi cam cu mirare
Și-mi spune pe un ton hazliu:
— Tu mă confunzi, pe cît se pare.
Cu lunile de mai tirziu.

Strănutul lasă-l că, știi bine.
Cît stau la voi, e cer senin
Doarece în magazine
Găsești cam rar un fulgarin.

Iar ospătarii la bufete.
Deși e drept, nu se mai coc,
Mă cred decembrie, băiete;
Vind vinul cald ca de pe foc.

În schimb copiilor de școală
Le sînt un fel de ianuar.
Și nu greșesc, fără-ndoială,
Că vin cu noul an... școlar.

La fotbaliști văd o uzanță
Pe care nu pot s-o explic:
Mă cred tot lună de vacanță
Și pe teren nu fac nimic!...

Mai vrea apoi ceva să spună,
Dar îl opresc protocolar:
— De mă luați lună cu lună,
Îmi faceți capul calendar.

Septembrie pricepe gluma
Și-ncheie surizînd ușor:
— N-ai un ziar, să văd acuma
Cum arăt eu după Topor?

Rimate în imponde- rabilitate

A aflat că nu-i posibil
Să-și dea aere... și-acolo.

Unei soprane
Cînd vezi că-ntîmpini, dragă jună,
Atîtea greutăți pe-aici,
De ce nu-ncerci să cînti pe lună,
Că-i mult mai lesne să... ridici.

Unui depozitar de vinuri
I-am spus astăzi una bună,
Una de-aia care-nțeapă:
Tu să nu te duci pe lună,
Că acolo nu e... apă.

Unuț îngîmfat
El rămîne inflexibil
Și nu merge cu «Apollo»;

VICTOR HILMU

LOC DE JOACĂ

LACĂTUL

O activitate febrilă se desfășura pe lingă silozul din Alexandria în anul de grație 1968. Se executa din investiții o moară de măcinat ciocălăi, care costa circa 1 200 000 de lei. Și moara a fost gata în termen și, făcîndu-se probele tehnologice, s-a constatat că, pentru a fi «tacimul complet», nu mai lipsește decît un... lacăt. Un lacăt mare și greu, care să ferece cu strășnicie, precum porțile orașelor medievale, ușile morii ce fusese dată spre neferosință întreprinderii de valorificare a cerealelor din județul Teleorman. Și s-au făcut demersurile cuvenite și... Departamentul de valorificare a cerealelor din cadrul C.S.A. a dispus ca lacătul să fie achiziționat și moara închisă pentru că e... nerentabilă.

Așa a început treaba la «Moara cu noroc» care, după cum se vede, aduce... ghinion.

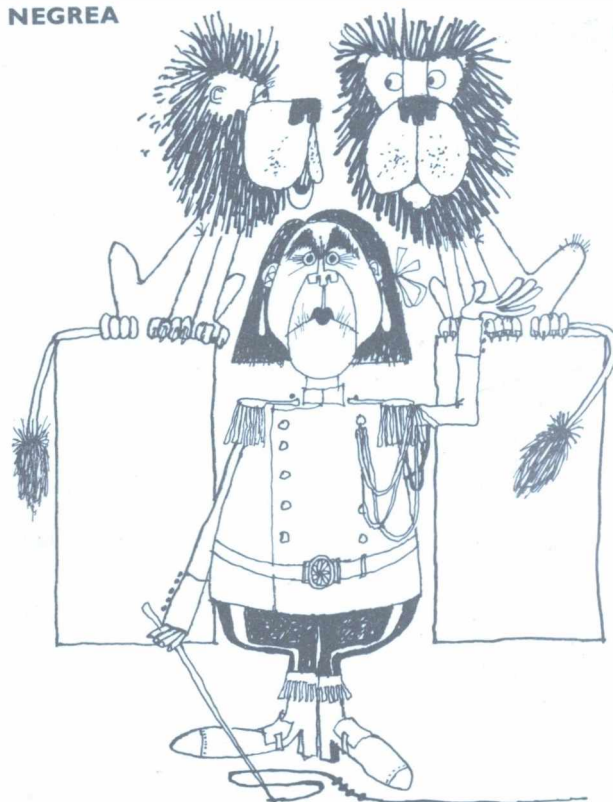
Deocamdată, deci, moara «încuiată» a păpat dintr-un foc un milion și două sute de mii de lei din banii statului și continuă să macine cu perseverență, anual, alte patruzeci și opt de mii, drept amortisment.

Suflul rece al vîntului de toamnă poartă dinspre Alexandria, pe undele eterului, o melodie. Veche, dar actuală: «Macină mai iute moară». Și uite că macină! Banii!

Făina care rezultă din banii măcinați n-o putem înghiți. Și nici pe «morarii» respectivi...

D. NEGREA

ÎNTRE LEI:

— De cîte ori ies în arenă cu dresorul
ăsta, m-apucă o frică îngrozitoare...

Fotbalis- tice

● Și cosmonauții, și fotbaliștii încearcă să atingă alte corpuri cerești. Unii o fac cu racheta balistică, alții cu mingea fotbalistică.

● În toate meseriile trebuie să-ți meargă în plin. Numai la fotbal este necesar să-ți meargă în gol.

● În deschidere, la unele meciuri, se dispută partide între echipe de pitici. Probabil, pentru ca publicul să vadă totuși și fotbal, întrucât la vîrsta asta încă n-a dat vedetismul peste ei.

● Fotbaliștii care știu să șuteze numai cu piciorul drept rămîn niște jucători... stîngaci.

● Întrînd pe teren, jucătorii trebuie să uite orice fel de probleme. Dar unii, uită și fotbalul.

● Jucătorii echipelor aflate în zona retrogradării evită să plece noaptea cu trenul. Le face rău lanterna roșie.

● Într-un meci de cupă între echipa din divizia A și cea din B există o diferență ca de la A la Z.

● Pe teren, tribuna se transformă în tribunal.

● Atacanții care ratează prea des pe stadion ar trebui trecuți în echipele de volei. Că se pricep să tragă peste plasă.

● La o partidă terminată la egalitate există totuși și unul bătut: balonul.

● Fiecare echipă are cite un căpitan. Multe, în schimb, n-au un fruntaș.

● Pentru unii atacanți, poarta adversă este la prea mare distanță de minge.

● Deciziile eronate date de arbitri sînt ca melodiile bune de muzică ușoară. Le fluieră toată lumea.

● Jucătorii duri seamănă cu chirurgii ortopezi. Și ei operează la picioare.

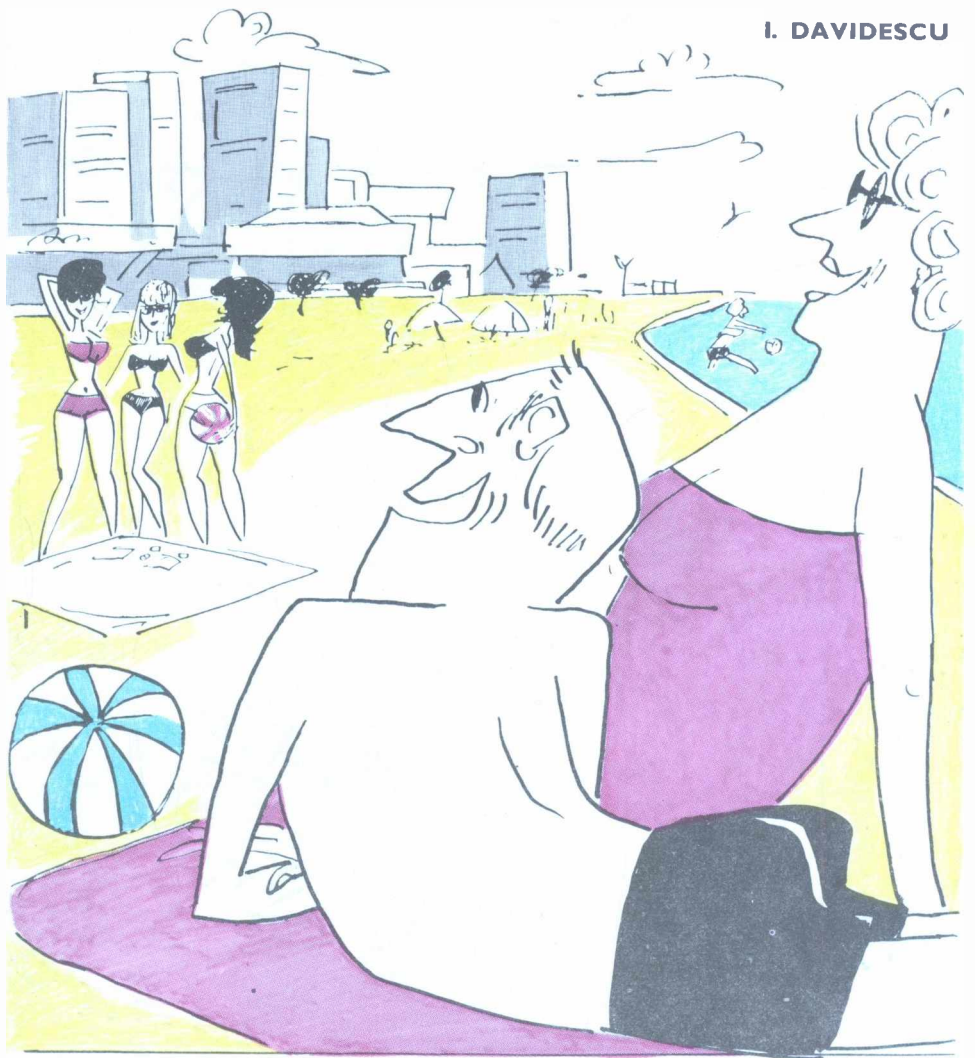
● Antrenorii își învață jucătorii cum să tragă. Cîte o dată fac asta și în restaurante.

● Există formații unde singurii localnici sînt supporterii.

● Antrenorii își sfătuiesc elevii să joace mai mult pe jos. Dar unii jucători înțeleg greșit și se trîntesc tot timpul în careu, simulînd faulturi.

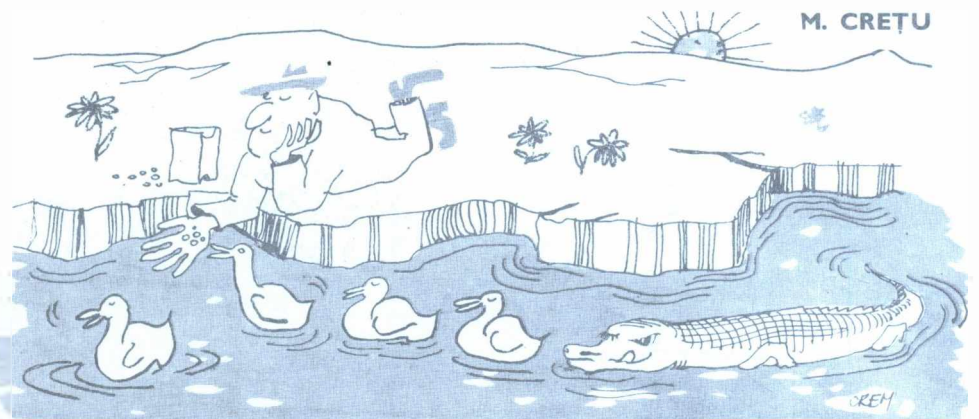
T. PETRE

I. DAVIDESCU

EA: — Ce construcții, ce ansamblu!
EL: — Da, draga mea, să tot privești...

M. CREȚU

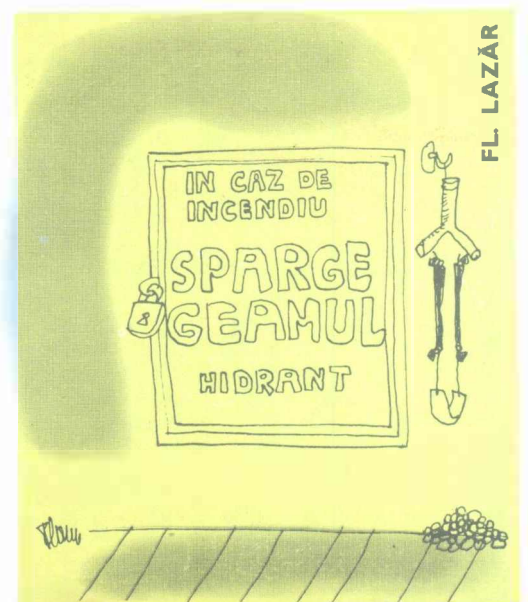

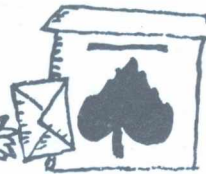
S. VICTOR

VICTOR S.

FL. LAZĂR

URZICO DRAGĂ,

Din păcate, mi-am avariat automobilul. Și astfel, eleganta mea «Dacia» a ajuns într-un hal fără de hal. Dar cum în ziua de azi — știam eu — nu-i o problemă să faci dintr-o mașină turtită una ca nouă, am dus mașina la garajul «Ciclop». După ce specialiștii de aici au examinat automobilul cu o atenție asemănătoare acelor care studiază rocile aduse de cosmonauți de pe Lună, au declarat că trebuie schimbate următoarele piese: capotă port-bagaj, aripi față dreapta și stînga, ornamente faruri și lămpile de semnalizare. Ce te faci însă că aceste piese nu se găsesc nicăieri?! În ciuda faptului că nu sînt singurul posesor de «Dacia», care are nevoie să înlocuiască citeva părți componente ale automobilului, uzina care produce aceste mașini continuă să nu livreze piese de schimb. Situația este pe drept de neconceput! Adică ce și-or fi inchipuit cei de la uzina în cauză, că o «Dacie» e scutită de izbituri? În concluzie, mașina mea nu poate fi reparată. Cine ar fi crezut că în prezent, cînd se găsește o inimă sau un rinichi de schimb, eu să nu găsesc o capotă și niște aripi din tablă! Dacă știam dinainte cum stau lucrurile, nu imi mai luam mașină! Imi luam... un om!

L.C., Ploiești

URZICUȚO,

În urmă cu vreo doi ani autogara din Slatina a fost instalată într-un imobil, în incinta căruia își are sediul și bufetul «Grădiștea», în realitate o circumă opacă, avînd o clientelă ciufulită și permanent aflată în stare de ebrietate. Faptul deranjează mult pe pasagerii care se află în autogară pînă la plecarea autobuzelor, deoarece nu o dată cheflii dau buzna în sala de așteptare și se iau la hartă, fie între ei, fie cu vreunul din călători. În afară de toate acestea existența bufetului «Grădiștea» în interiorul autogării strîmtoarează mult spațiul destinat publicului aflat aici între două curse.

Situația de la autogara din Slatina trebuie urgent remediată. Dacă va continua un asemenea «amestec», casiera autogării va ajunge,

treptat ca, în loc să vîndă bilete, să vîndă coniac 3 stele! Și atunci pasagerii n-o să se mai urce în autobuze. O să se urce pe mese!...

Popescu V., Slatina

DRAGĂ URZICO,

La Uzina mecanică de material rulant din București s-au făcut, nu de mult, citeva interesante descoperiri în scripte. A ieșit la iveală că unor salariați li s-au achitat drepturi bănești care nu le reveneau, folosindu-se în acest scop diverse procedee super-nelegale. Astfel, pentru a se obține depășiri de norme, unele buletine de lucru erau trecute ușurel de la o secție la cealaltă, alte buletine erau plătite, deși nu se efectuaseră nici un fel de lucrări, ș.a.m.d. Totodată unii salariați, absenți de la serviciu, erau înregistrați ca fiind prezenți, iar altora, care din diferite motive nu aveau dreptul să fie premiați, li s-au acordat totuși asemenea recompense, fără pic de jenă. Bineînțeles că situația aici întilnită a determinat luarea unor măsuri concrete, că, fie vorba între noi, nu sîntem în codru! Că și acolo acum nu mai merge ca pe vremea lui Terente, darămi-te pe Calea Griviței. Așa că la Uzina mecanică de material rulant, să fie clar, trebuie să se învîrtească doar roțile. Nu si legea!...

Neagu S., Loco

URZICO,

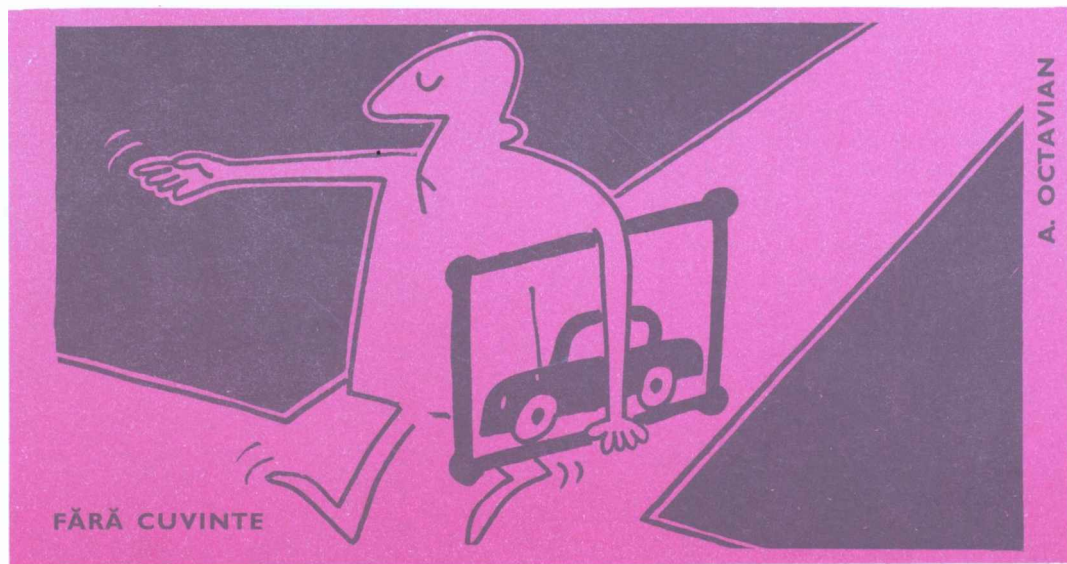
La secția de mecanizare din Sacoșu Mare, aparținînd de I.M.A. Lugoj, mai marele peste treburile contabile este numitul Drăgoiescu Ioan, care, dacă s-ar fi limitat numai la aceea că absentează de la serviciu cînd poștește, poate că nu era atît de grav. Dar a încurcat-o de-a binelea cu prilejul depozitării la locuința sa a unui butoi conținînd 200 litri de benzină luați din stocul secției de mecanizare, la care se adaugă și folosirea tractorului unității pentru transportul de lemne ridicate din pădure pînă la magazia personală a sus-numitului.

E aproape de necrezut că el, care a fost pus să vegheze ca un înger păzitor asupra valorilor secției de mecanizare, el, omul cifrelor și al formularelor tipizate, să comită asemenea nereguli! Eu am impresia că luatul ăsta din bunul obstesc vine așa, deodată, ca un virus... Pînă la urmă însă o să se descopere un vaccin. Ce, parcă cu variola cum a fost?...

Sebastian N.

Sacoșu Mare, jud. Timiș

**Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU**

Anti-proverb

O vulpe, rătăcită prin vecini,
fu prinsă la poiata cu găini
de-un ciine treaz, ce-o scărmană barbar.
— Era-ntr-o miercuri, după calendar...

Vicleana vulpe n-avea cum ghici
că joi spre seară — deși a doua zi —
ieșind Grivei, ca de-obicei, prin sat,
pieri, strivit în stradă de-un Fiat.
(Spun unii c-ar fi fost portocaliu!)

Dacă venea, c-o noapte mai târziu,
cumătra n-ar fi dat de nici un ciine!

ANTIMORALĂ

Să nu faci azi ce poți lăsa pe mine!

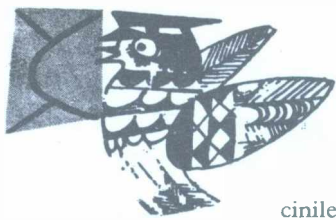
Zaruri

Detest barbutul, ca pe cea mai vană
distracție, căci zaru-i schimbător.
Ba umblă și-o legendă prin popor
c-ar fi dintr-un genunchi de curtezană.

De aceea poate mă cuprinde sila
la gîndul că sutașul norocos
a tras la sorți cămașa lui Hristos,
cînd se găsesc mai bune la «TEXTILA».

Odată doar pîrdalnicele oase
au renunțat s-aducă ghinion,
cînd Cezar le-a zvîrlit la Rubicon
și-a dat, din prima mină, șase-șase.

ANDREI CIURUNGA

CUGETĂRI...

- *Dacă soarele nu ne-ar încălzi, am fi eschimoși.* (Mișu Constantin—Loco).
- *Cine are bani mănincă și cai verzi pe pereți.* (Horia Marin—Ploiești).
- *Omul curajos nu are nevoie de parașută.* (Maria Popa—Olănești).
- *Să nu vorbești de rău pe prietenul tău fiindcă dacă te aude se supără.* (Cristea Chirilă—Baia Mare).
- *Dați-mi un cal și vă plimb cu trăsura.* (Richard de la Vatra Dornei)

ZOLTAN SZDEP—Arad, Alex. RĂDULESCU—Brașov, RODITIS SPIRIDON—Loco.

Lucrările dumneavoastră nu au îndeplinit condițiile de publicare. În ceea ce privește cererea dumneavoastră de a vă restitui manuscrisele, vă comunicăm (cum am comunicat de multe ori în revistă) că manuscrisele nepublicate nu se înapoiază. Pentru a putea face față acestei solicitări ar fi necesar să angajăm funcționari speciali pentru expedierea unor lucrări ce... nu trebuiau trimise. Păstrați, deci, o copie.

PETRU ANDRONIC—Gura Humorului

După ce îmi trimiteți o poezie fără titlu, încheiați scrisoarea în acest mod hazliu: «Deocamdată mă opresc aici și apoi voi reveni cu câteva nereguli care *sau inaugurat* în orașul Gura-Humor cu salutări de respect». Dacă aveți de gând să reveniți cu alte nereguli gramaticale asemănătoare celor «inaugurate» cu respect în manuscrisul de față, mai bine lipsă.

ANGHEL ZAHARIA—Medgidia

Îmi pare bine că vă consolați singur, presupunând eșecul pe care l-ar putea avea poezia «Consolare» (eșec, din păcate, adevărat).

*De e bună încercarea
Rog admiteți publicarea.
Dar de are vreo greșală
Nu e bai, stricai o coală!*

A. CAZACU—Dorohoi

Din lipsă de spațiu (și nu numai din cauza asta nu încurajăm duelurile epigramistice. În general, acest gen de «luptă spirituală» are un caracter de gratuitate foarte departe de sar-

cinile unei reviste militante. De pildă, pe cine credeți că ar interesa faptul că amicul dumneavoastră se tratează cu «gerovital»?

IONEL POPESCU—Motru

Versurile dumneavoastră au o prea mare maturitate, aproximativ... 100 ani, dacă nu și mai mult. Mă îndoiesc că veți putea depăși ușor asemenea platitudini:
*Ah, de-ai ști ce bine-mi pare
Cînd la tine mă gîndesc
Mă gîndesc la ziua-n care
Să-ți spun iarăși te iubesc.*

S. PRIGOREANU—Roman

Stilul desenului e interesant. Ideile mai puțin.

ELENA DĂNĂTOIU—com. Dor Mărunt—Ialomița

Pentru că sinteți profesoară, explicați-ne consecuția timpurilor din această epigramă. De fapt nu-i epigramă, ci fabulă, dar...

*Un șoricel odată se fălea:
— M-am supărat pe leu; mă duc să-l bat!
Dar după colț pisica îl prindea
Și l-a mîncat.*

EUGEN STRĂINU—Iași

Nuvela dumneavoastră (40 de pagini) ar putea interesa vreuna din editurile care publică literatură științifico-fantastică. Pentru noi e... fantastic de mare.

CONST. GHEORGHE—Loco

Poezia «Aș vrea» e atît de slăbuț încît aș vrea să nu mai scrieți astfel. Sau dacă scrieți, cel puțin nu le trimiteți spre publicare. Aveți nevoie, în primul rînd, de o serioasă cultură.

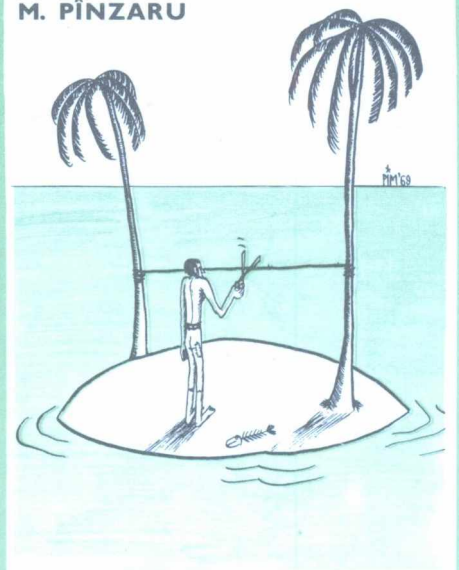
NICOLAE LUȚĂ—Loco

Ar fi ceva, dar... nu-i!

DEOCAMDATĂ, NU!

Nicolae Georgescu, Vasile Toloneanu, Anatol Ghermanschi, Nyk Niculescu, N.Z. Drimbă, Grigore Tudor, Ștefan Stoica, Darie Dumbrăveanu, Alexe Banu, Vasile Vintilă, Leonard Vitner, Petre Rădăcină, Adrian Elenescu, D. Popescu, Nicolae Sporea, Dan Boșoancă, Gh. Olteanu.

M. PÎNZARU

FĂRĂ CUVINTE

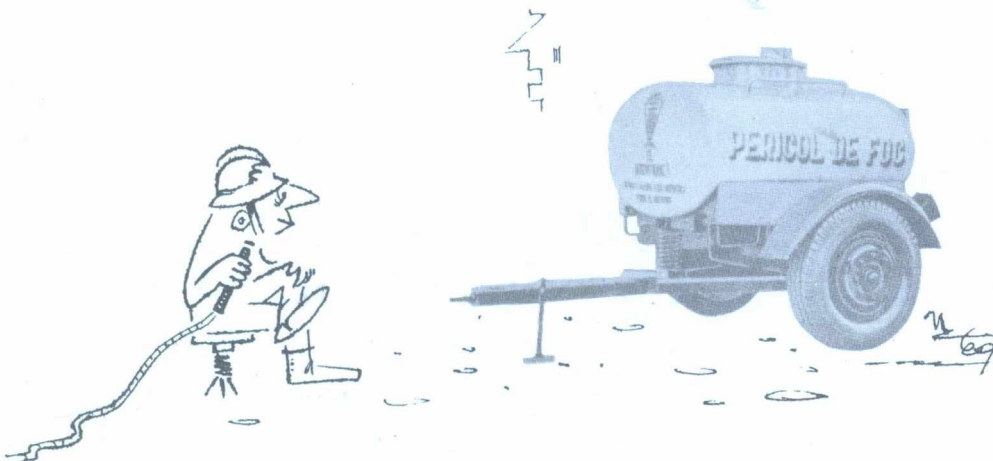
V. BÎLDESCU

FĂRĂ CUVINTE

N. CORNELIU

FĂRĂ CUVINTE

MICROFABULĂ

—«Moarte prin spînzurătoare pentru-aceste rozătoare care șterpelesc din avutul obstesc!» strigă leul indignat și se adresează, în sfat, altui leu ce medita:
—«Măi, colega, nu cumva Or avea pe cineva?»

MEDITAȚIE

Leul e-un călău temut
De cînd lumea cunoscut;
Dar atunci vrabia ce-i,
Că distruge gîndăcei?

MARIAN PETRI

CARTOFI PILAF...

Cartofii stau la baza multor preparate culinare ca, de pildă, ciorbă, iahnie, tocană, musaca etc. Unele C.A.P.-uri din județul Brașov însă au reușit să facă din această legumă și pilaf. Este vorba de cartofi de sămînță, însilozați de cooperativele agricole de producție din Beclean, Bod, Crizban, Dumbrăvița, Ileni, Stupini și altele. După ce că s-a oprit o cantitate redusă, a mai fost depozitată și în condițiuni bune... de criticat. De aceea, din toți cartofii a rămas doar amintirea și, poate, procesele-verbale de însilozare.

Și cum, la însămînțare, nu se poate îngropa în pămînt o amintire, ci un tubercul de cartof, respectivele cooperative au cumpărat cartofi de sămînță de pe unde au găsit și la un preț mare. Nu de alta, dar însămînțările trebuiau făcute cu orice preț. Astfel, C.A.P.-ul din Bod a cheltuit 409 000 lei pentru 385 de tone, Stupini 332 000 lei pentru 310 tone, Ileni 206 000 lei pentru 206 tone, etc. Iar în total numai șase cooperative au plătit lipsa lor de prevedere cu 1 382 000 lei, sumă care la finele anului va diminua valoarea zilei-muncă.

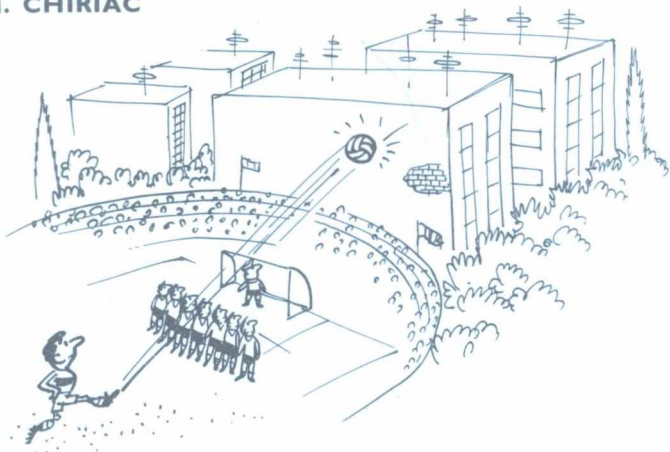
În asemenea condiții, nu ne-ar mira dacă noii cartofi, recoltați în 1969, nu vor avea culoarea albă obișnuită, ci vor fi toți roșii de ciudă. Iar prin aceste C.A.P.-uri se va auzi, probabil, discuția:

«— Cum sint cartofii?», — Săpunari!»; — «Dar vinovații?»
«— Săpuniți!»

— N-aș fi crezut niciodată că pot rămîne singură...!

GH. CHIRIAC

CRAINICUL: — A tras formidabil în... zid!!!

A. NICULESCU

LA MUZEU

— Sărăcul, ce-o fi avut, Wartburg, Trabant?...

NEGLIJENȚĂ TOPITĂ

Inimosul Pavel Gheorghe, omul de încredere și de speranțe al magaziei C.A.P.-ului Dimieni, județul Ilfov, devenise dintr-o dată foarte preocupat. Neînchipuit de preocupat pentru soarta lui. Era și normal.

Cîtă vreme Pavel Gheorghe minuse bogăția de cereale, ca și materialele de construcții ale cooperativei, preocuparea lui de bază era lichidarea oricărei cantități de alcool de cite ori depista pericolul lichid. De aici și lipsa de preocupare față de alte probleme. Astfel, porumbul știuleți sau boabe, grîul auriu, sfecla, mazărea și alte sortimente agro-alimentare, erau depozitate în magazie necorespunzător și fără o evidență clară. Varul stins sau nestins, cimentul, cartonul etc. erau scoase din magazie fără «delegație», mai exact, simpaticul Pavel nu întocmea pentru acestea bonuri de ieșire și de intrare.

A venit însă la C.A.P., nu demult, un organ de control, care a constatat că Pavel Gheorghe reușise să realizeze o performanță apreciabilă pe cîmpul pagubelor: 109 728 lei. Iată cum preocuparea lui pentru lichidarea lichidelor alcoolice l-a dus și la lichidarea solidelor în valoarea de mai sus, valoare față de care te apucă amețeala și treaz. De aceea organul de control i-a făcut și lui Pavel formele de lichidare din post, stabilindu-se marea neglijență de care a dat dovadă.

Acum, Pavel, care a fost neglijent în relațiile sale cu agricultura, vrînd nevrînd va fi atent în noile sale relații cu Procuratura.

«URZICA»
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15
Interurban 27
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
«Casa Scintei» 44.601

